

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **O. M. A.**

zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalované:

Policie ČR, Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Věkoše 416, 503 41 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2020, č. j. KRPH-89447-20/ČJ-2020-050022-SV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou doručenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 25. 11. 2020 v záhlaví specifikované rozhodnutí žalované. Žalovaná rozhodla o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho předání podle mezinárodní dohody mezi vládou České republiky a vládou Slovenské republiky o předávání a přebírání osob na společných státních hranicích ze dne 2. 7. 2002, publikované ve sdělení MZV č. 1/2004 Sb.m.s. (dále jen „česko-slovenská readmisní dohoda“). Žalovaná stanovila dobu zajištění na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 5. 11. 2020 do 4. 12. 2020.
2. Žalobce v žalobě požádal o ustanovení zástupce pro dané řízení. Krajský soud uvedené žádosti vyhověl usnesením ze dne 26. 11. 2020, zároveň vyzval žalobce k doplnění žaloby (uvedené usnesení nabylo právní moci dne 2. 12. 2020). Žalobce doplnil žalobu podáním ze dne 9. 12. 2020.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a ve vyjádření žalované

3. Žalobce předně namítl, že byl zajištěn za nepřipustným účelem. Žalovaná se nezajímala o to, v jakém postavení je žalobce a co lze od jeho předání na Slovensko očekávat. V případě realizace účelu zajištění podle česko-slovenské readmisní dohody (či podle readmisní dohody obecně) nejsou splněny přísné podmínky omezení osobní svobody postulované v obecných předpisech zabezpečujících ochranu základních lidských práv. Česká vnitrostátní úprava readmise je totiž velmi strohá a fakticky je obsažena pouze v § 129 zákona o pobytu cizinců. Žádný právní předpis již neupravuje otázky spojené s návratem cizince podle readmisní smlouvy, cizinci v takovém případě není vydáno ani rozhodnutí o předání, proti kterému by se mohl bránit, vydáno je pouze rozhodnutí o zajištění. Cizinci tak není zajištěna efektivní a včasná ochrana proti případnému nezákonnému předání. Cizinec se nemůže předání vyhnout ani podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany, s ohledem na § 3a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce dále nemá možnost uplatnit námitky týkající se jeho údajného nelegálního pobytu a eventuální vážné újmy, která mu hrozí po předání na Slovensko. Podle žalobce mu tak je odepřena soudní ochrana, ačkoli bylo zasaženo do jeho základního práva. Žalobce se může domáhat soudní ochrany pouze proti akcesorickému rozhodnutí o zbavení osobní svobody.
4. Readmisi dle žalobce nelze realizovat rovněž pro rozpor se zásadou *non-refoulement*. Slovensko je silně křesťanská země, orientovaná proti islámu, což je náboženství, které žalobce vyznává. Muslimskou komunitu na Slovensku tvoří jenom 3000 lidí, islám není na Slovensku uznané a podporované náboženství. Muslimové nemají na Slovensku mešity a čelí útokům od různých extremistických skupin, např. od politické strany ĽSNS, v jejímž čele stojí Marián Kotleba, známý po celé Evropě pro své radikální názory. Slovensko je konzervativní země, v níž islám nemá místo, jak uvedl bývalý slovenský premiér Robert Fico. Slovensko odmítá i kvóty na přerozdělení migrantů v Evropské unii. V případě, že by byl vrácen na Slovensko, hrozí žalobci pronásledování pro jeho náboženství. V této souvislosti žalobce poukázal na protesty

proti migraci (konkrétně na demonstraci konanou v Bratislavě dne 20. 6. 2015) a na případ zabití Filipínce, který byl v roce 2018 napaden v Bratislavě přívržencem strany ĽSNS.

5. Žalovaná tedy nijak nezkoumala minulost žalobce a eventuální hrozby, kterým může být vystaven na Slovensku a zejména ve svém domovském státě, kam by případně mohl být Slovenskem předán. Nepokusila se tak napravit legislativní vakuum spočívající v nemožnosti soudního přezkumu samotného předání žalobce. Podle názoru žalobce by bylo možné tolerovat chybějící úpravu obrany proti readmisi pouze v případě, že by se žalovaná vypořádala s přijatelností předání žalobce na Slovensko a s hrozbou, která mu tam může hrozit (zejména navrácení do Sýrie). Žalovaná však na tuto povinnost rezignovala, a tak je její rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě shrnula okolnosti, za kterých byl žalobce dne 5. 11. 2020, spolu s dalšími 47 osobami, zadržen. Žalobce v uvedený den prokazatelně vstoupil na území České republiky z území Slovenské republiky bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Dne 6. 11. 2020 Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje zaslalo Prezídium policajného sboru, úradu hraničnej a cudzineckej policie v Bratislavě vyrozumění o předání dle čl. 2 odst. 5 česko-slovenské readmisní dohody. Slovenské orgány však odmítly žalobce přijmout na své území, a tak bylo dne 18. 11. 2020 ukončeno zajištění žalobce dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a žalobce byl nově zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 124 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Správní orgán si následně vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko k možnosti realizace vyhoštění žalobce do země původu. Dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra vycestování žalobce do Sýrie není možné. Žalovaná rozhodla dne 1. 12. 2020 o správním vyhoštění žalobce, téhož dne byl žalobce propuštěn ze Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty.

III. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O věci samé rozhodl, v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, bez nařízení jednání. Žalobu shledal **nedůvodnou**.
8. Předmětem soudního přezkumu v tomto řízení je rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2020, kterým byl žalobce zajištěn za účelem jeho předání podle česko-slovenské readmisní dohody. Soud se tedy nebude nijak zabývat dalšími správními rozhodnutími vydanými následně ve vztahu k žalobci, ať již jde o rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 18. 11. 2020, nebo o rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce ze dne 1. 12. 2020.
9. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“ Podle § 129 odst. 3 téhož zákona „[n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání

nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

10. Z předloženého správního spisu plyne, že dne 5. 11. 2020 kontrolovala hlídka Celního úřadu pro Jihomoravský kraj v obci Podivín turecké nákladní vozidlo. Po otevření nákladového prostoru hlídka zjistila, že se zde nachází 48 osob, mezi nimi i žalobce. Jelikož žalobce na místě neprokázal svou totožnost a oprávněnost vstupu na území ČR, byl téhož dne zajištěn dle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a eskortován nejprve na oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Brno (OPKPE Brno), následně, z kapacitních důvodů, na OPKPE Hradec Králové. Zde s ním bylo dne 6. 11. 2020 zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění, v jehož rámci byl žalobce, za přítomnosti tlumočníka do arabského jazyka, vyslechnut. Žalobce uvedl, že někdy začátkem roku 2020 odešel ze Sýrie, protože měl nastoupit do armády, čehož se obával. Dalším důvodem bylo to, že je v Sýrii hledán policií. Při bombovém útoku byl také zničen dům, ve kterém žilo pět jeho bratranců, všichni při útoku zemřeli. Žalobce nechtěl dál zůstat v takto nebezpečné oblasti. Cestoval přes Turecko, Řecko, Albánii, Kosovo, Srbsko a Rumunsko. V Rumunsku nastoupil do kamionu, v němž jej následně objevili čeští celníci. Konečným cílem jeho cesty bylo Německo, kde chtěl požádat o mezinárodní ochranu a začít nový život. Do ČR vstoupil pravděpodobně ze slovenského území. V ČR zůstat nechce, stejně tak se ale nechce vrátit do Sýrie. Chce pokračovat v cestě do Německa. Žádné vazby na území ČR nemá, je si vědom toho, že zde pobývá neoprávněně.
11. Ve správním spise je dále založen protokol o výsledku pana C. F., řidiče předmětného tureckého nákladního vozidla. Pan F. vypověděl, že kamion s návěsem převzal (spolu s druhým řidičem) v Rumunsku, při nakládání kamionu nebyl, při převzetí si kontroloval jen plombu, která byla v pořádku. S kamionem jeli přes Maďarsko, Slovensko až do České republiky, kde byli při kontrole vozidla zadrženi. Cílem jeho cesty bylo Německo.
12. Správní spis obsahuje také vyrozumění o předání občanů třetího státu podle čl. 2 odst. 5 česko-slovenské readmisní dohody, které dne 6. 11. 2020 zaslalo Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje Prezidiu policajného sboru, úřadu hraničnej a cudzineckej policie v Bratislavě. Vyrozumění se týkalo celkem 43 osob (29 syrské státní příslušnosti, 14 turecké státní příslušnosti). Podle odpovědi Prezídia policajného sboru, úřadu hraničnej a cudzineckej policie ze dne 12. 11. 2020 Slovensko souhlasilo s přijetím 14 státních občanů Turecka, 29 státních příslušníků Sýrie (včetně žalobce) však přijmout odmítlo. Svůj postup zdůvodnilo poukazem na skutečnost, že právo EU sice výslovně nezakazuje tzv. řetězové readmise, avšak dle výzvy Evropské komise by tranzitní země měly převzít zodpovědnost za státní příslušníky třetích zemí, jejichž nelegální pobyt byl odhalený na jejich území, jestliže jsou tyto osoby nevyhostitelné, neboť země jejich původu není bezpečnou zemí.
13. Krajský soud konstatuje, že žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí o zajištění přezkoumatelně zdůvodnila naplnění výše citovaných podmínek stanovených v § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců. Poukázala na čl. 2 odst. 1 česko-slovenské readmisní dohody, podle nějž *„každá smluvní strana převezme na území svého státu osobu, která nemá občanství státu žádné ze smluvních stran (dále jen „občan třetího státu“) a nesplňuje nebo přestala splňovat platné podmínky pro vstup nebo pobyt na území státu žádající smluvní strany, pokud je dokázáno nebo se věrohodně předpokládá, že vstoupila na*

území státu žádající smluvní strany z území státu žádané smluvní strany.“ Žalovaná poukázala dále na čl. 2 odst. 5 zmíněné readmisní dohody, podle nějž se převzetí občana třetího státu uskuteční po předchozím vyrozumění žádané smluvní strany bez zvláštních formalit, jestliže o jeho převzetí žádající smluvní strana požádala do 48 hodin od okamžiku jeho protiprávního vstupu. Žalovaná měla tyto podmínky za splněné, zároveň konstatovala, že předání žalobce slovenským orgánům proběhne poté, co absolvuje 14denní karanténu. Žalovaná také konkrétně uvedla, z jakých důvodů dle jejího názoru v tomto případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce uvedené závěry nijak nezpochybňuje, a tak ani krajský soud nepovažuje za nutné se jimi blíže zabývat.

14. Námitky žalobce se omezují na obecné zpochybnění samotné zákonné úpravy zajištění za účelem předání podle česko-slovenské readmisní dohody. Žalobce dále namítl, že v jeho případě nelze uskutečnit readmisi rovněž pro rozpor se zásadou *non-refoulement* (v podrobnostech viz výše body 3-5 rozsudku).
15. Otázkou, zda je úprava zajištění obsažená v § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců v souladu s ústavním pořádkem České republiky, případně v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, viz například rozsudek ze dne 9. 1. 2019, č. j. 4 Azs 263/2018 – 42. V citovaném případě byl cizinec rovněž zajištěn za účelem předání podle česko-slovenské readmisní dohody. Nejvyšší správní soud konstatoval, že zajištění cizince za účelem readmise podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, pokud jsou dodrženy podmínky vyplývající z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Samotná skutečnost, že k omezení osobní svobody cizince došlo na základě faktického „rozhodnutí“ o předání na základě readmisní smlouvy, o kterém nebylo vedeno žádné řízení a nebylo o něm vydáno formalizované rozhodnutí, v rozporu s judikaturou ESLP není. V právě uvedené skutečnosti nelze spatřovat ani porušení práva na přístup k soudu podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod (v rámci přezkumu zákonnosti rozhodnutí o zajištění). Krajský soud se s uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.
16. Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám, podle nichž by bylo předání žalobce na Slovensko v rozporu se zásadou *non-refoulement*.
17. Podmínka tzv. reálného předpokladu dosažení účelu zajištění sice není v zákoně o pobytu cizinců výslovně zakotvena, vyplývá však z čl. 15 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též jen „návrátová směrnice“). V uvedeném ustanovení návratové směrnice se promítá zákaz svévolného zbavení či omezení svobody zakotvený v čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy a k ní se vztahující judikatury ESLP musí zajištění nebo jiné zbavení osobní svobody cizince sledovat Úmluvou vymezený účel, tedy zabránit nepovolenému vstupu cizince na území nebo realizovat jeho vyhoštění či vydání (srov. např. rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 19. 2. 2009 ve věci *A. a další proti Velké Británii*, stížnost č. 3455/05, body 166 a 167). Totožné pravidlo plyne také z čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

18. Nejvyšší správní soud proto dovodil, že správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit (usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150).
19. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu nicméně v uvedeném usnesení zároveň zdůraznil, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění či má jinak nuceně vycestovat z území ČR, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Důležité také je, že správní orgán rozhoduje o zajištění cizince pod velkým časovým tlakem. Správní orgán má proto povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takovém případě je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.
20. Na nyní posuzovanou věc lze analogicky vztáhnout také závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017 – 29. Rozšířený senát zde poukázal na skutečnost, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a na vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí. Proto dospěl k závěru, že v rozhodnutí o zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady Evropské unie č. 604/2013 („Dublin III“), se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.
21. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí výslovně nezabývala otázkou, zda žalobci na Slovensku nehrozí nebezpečí v souvislosti s jeho náboženským vyznáním, ani zda neexistuje riziko, že by byl ze Slovenska navrácen do Sýrie. Krajskému soudu však z jeho úřední činnosti nejsou známy žádné pochybnosti o systémových nedostacích právního státu na Slovensku, které by žalobce potenciálně ohrožovaly na jeho základních právech, včetně hrozby nelidského či ponižujícího zacházení nebo porušení zásady *non-refoulement*. Žalobce na žádné takové nedostatky žalovanou neupozornil, žalovaná proto nepochybila, pokud se touto otázkou nezabývala. K poukazům žalobce na nepříznivé postavení muslimů na Slovensku krajský soud uvádí, že mu není známo nic o tom, že by vyznavači islámu (či jiných menšinových náboženství) čelili skutečně systematickému pronásledování ze strany slovenských státních orgánů. Případně že by jim slovenské státní orgány neposkytovaly ochranu před pronásledováním ze strany jiných osob či aktérů. Ojedinelé násilné incidenty, či projevy odporu ze strany některých politiků namířené vůči muslimům, na tom nemohou nic změnit. Ostatně k obdobným násilným incidentům či xenofobním projevům dochází rovněž v Německé spolkové republice, tj. v zemi, do které žalobce směřoval. Nic nesvědčí ani tomu, že by žalobci reálně hrozilo, že bude ze Slovenska vrácen do Sýrie. Ostatně

Slovensko nakonec odmítlo žalobce přijmout právě s poukazem na skutečnost, že je „nevyhostitelnou osobou“, neboť země jeho původu není bezpečnou zemí (což ovšem žalovaná nemohla v době, kdy vydala napadené rozhodnutí, předpokládat).

IV. Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
24. Žalobci byl usnesením soudu ze dne 26. 11. 2020 ustanoven k ochraně jeho právo v této věci zástupce, advokát Mgr. Ladislav Bárta. Hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování žalobce v takovém případě hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Soud přiznal zástupci odměnu dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení; doplnění žaloby) ve výši 6 200 Kč, včetně 2 paušálních částek náhrady hotových výdajů po 300 Kč. Celkem tedy částku 6 800 Kč, kterou zaplatí krajský soud ze svých prostředků do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet advokáta uvedený v doplnění žaloby.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 21. prosince 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje J. L.

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce